

eller hans Ejendom, gælder dette nu kun med Hensyn til den ovenfor citerede Bestemmelse i § 2 Nr. 3 samt den ganske særlige Regel i § 2 Nr. 2 jfr. § 4 om den fraskilte Hustru, der selv vil genoptage sit Pigenavn og nu ønsker, at det ogsaa skal tillægges hendes Børn. Det bemærkes udtrykkelig, at det ingenlunde er Hensigten hermed at gøre nogen Forandring i en gift, frasepareret eller fraskilt Kvindes gamle Ret til efter sit fri Valg at føre sit eget eller sin Mand's Efternavn, men kun at aabne fraskilte Hustruer Mulighed for at blive fri for den Tilføjning, som Myndighederne nu en Gang bruge at give dem, f. Eks. Anna Jensen, Hans Jensens fraskilte Hustru. I øvrigt søges ved den lettere Afgang Begrænsningen for Navnevalg, jfr. Forslagets Hovedbestemmelse i § 2 Nr. 1, deri, at det er bundet til „et af de Stednavne, der anføres i en af Justitsministeriet til Brug for Underøvrigheden udarbejdet Fortegnelse“. Selvfølgelig beror Betydningen af denne Bestemmelse og dermed af Lovforslaget i det hele væsentlig paa, hvilket Indhold denne Fortegnelse vil faa, — navnlig hvor mange Navne der vil blive at vælge imellem — men i Henhold til det i nedenstaaende Skrivelse fra Justitsministeren givne Tilsagn om, hvorledes en saadan Fortegnelse eventuelt tænkes affattet, mener man uden Betænkelse at kunne lægge denne Sag i Justitsministeriets Haand, navnlig da det ikke kan nægtes, at det er en nem og praktisk Maade at finde Begrænsningen paa uden at tabe Valgfriheden af Sigte.

Af de øvrige Bestemmelser er der Anledning til at fremhæve § 8, hvorefter Afgiften for de fgl. Navnebevillinger nedsættes fra 33 Kr. 66 Ø. til 15 Kr., samt § 9, hvorved man har givet tilstrækkelig Betyggelse for dem, der have indladt sig i Retsforhold med Folk, som senere skifte Navn. Det kunde maasse synes, at man var gaaet for vidt i saa Henseende, og det fremhæves derfor udtrykkelig, at naar f. Eks. i en retslig Kundgørelse eller Stævning saavel det gamle som det ny Navn er anført, maa det anses som tilstrækkeligt Bevis for, at den, mod hvem Kundgørelsen eller Stævningen er rettet, har haft Kundskab om Navnefor-

andringen. Desuden kan saadan Kundskab jo som hidtil staves tilveje ved Bevisets eller Bevillingens Tinglæsning. Endelig fremhæves § 10, som indeholder den meget vigtige Bestemmelse, at „den, som efter 1ste Januar 1900 fører som Stavnavn eller Tilnavn et Navn, hvortil han ikke er berettiget, og som han ikke ved denne Lovs Ikrafttræden har baaret i mindst 10 Aar, anses med Bøder indtil 100 Kr.“ Man har vel ikke været uden Betænkelse ved at foreslaa dette, særlig af Hensyn til de mange, som allerede nu — maasse i en Arrække — kun have været kendte under et andet Stavnavn end det, de fik i Daaben. Hvis dette nemlig ikke falder ind under noget af de i § 2 nævnte Tilfælde — hvilket det meget ofte ikke vil — kan de kun opnaa Ret til fremtidig at bære det ad den omstændelige Vej ved fgl. Bevilling, som dog altid koster Benge, selv om man netop særlig af den Grund foreslaar Afgiften nedsat. Men da Bøden er sat saa lavt, og da den naturligtvis kun rammer den, der selv „fører“ d. v. s. skriver eller forlanger sig kaldt med et uberettiget Navn, har man højet sig for det principrigtige, der unøgtelig er i denne Bestemmelse, saa meget mere som den selvfølgelig vil være et saare virksomt Middel til at fremme hele denne Lovforanstaltning's Formaal: Indførelse snarest muligt af ordentlige og ordnede Stavnnavne i vort Folk. Ganske vist medfører det tagne Forbehold med Hensyn til dem, der i mindst 10 Aar have baaret et „uberettiget“ Stavnavn, at den nuværende mindre heldige Tilstand delvis vedbliver til denne Slægts Uddøen, men det synes paa den anden Side alt for haardt at forlange af en gammel Mand eller Kvinde, der maasse fra Barndommen af har baaret det „uberettigede“ Stavnavn, at han eller hun nu paa sine gamle Dage skal straffes for at vedblive dermed eller ogsaa sættes i Ulejlighed og Udgift for at faa Tilladelse til at beholde det — en Tilladelse, som, udenfor § 2, kan nægtes.

I Henhold hertil stiller Udvalget altsaa følgende

Ændringsforslag: